

Arrest

nr. 111 019 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste en de tweede verzoekende partij dienden op 6 februari 2009 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 4 februari 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 oktober 2009 ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste en de tweede verzoekende partij stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De verzoekende partijen dienden via een op 28 november 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 38 792 van 16 februari 2010 weigerde ook de Raad de eerste en de tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 27 februari 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 26 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.8. De verzoekende partijen dienden via een op 14 december 2011 gedateerd schrijven een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partijen stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 8 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de tweede aanvraag van de verzoekende partijen om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de verzoekende partijen op 10 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2011 werd ingediend door :

[Z.L.] [...]

en echtgenote:

[Z.M.] [...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[Z.M.] [...]

[Z.H.] [...]

en meerderjarige zoon:

[Z.E.] [...]

allen van nationaliteit: Albanië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 04 februari 2009 in België verblijven, begaan zijn met het onderwijs van hun kinderen, actief zijn in het schoolgebeuren van hun kinderen en in de scholen zelf, Nederlandse lessen volgden (zie deelcertificaten, certificaten, inschrijvingsfiches, verklaring), dat mevrouw bereid is om werk op te nemen, dat mevrouw vrijwilligerswerk doet (zie document Sint-Gerolf Basisschool OP WEG, verklaring VOEM vzw), dat mevrouw zicht op werk heeft indien zij over een geldige arbeidskaart zou beschikken, dat mevrouw een academische erkenning aangevraagd heeft voor een in het buitenland behaald diploma (zie brief Naric Vlaanderen), dat de oudste zoon een studentenjob heeft uitgeoefend (zie documenten van Manpower Belgium), dat de twee jongste kinderen bij de scouts zijn (zie brief scouts Hansbeke), dat betrokkenen een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 06 februari 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 16 februari 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 10 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester [V.] herneemt in het verzoekschrift beknopt het asielrelaas van betrokkenen. We merken hierbij op dat er geen nieuwe elementen toegevoegd worden aan die elementen die reeds in overweging werden genomen door de asielinstanties. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan de politieke activiteiten van betrokkene en aan de bedreigingen die daaruit zouden voortvloeien. Daarenboven maakte betrokkene niet aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor hulp of bescherming ten gevolge van de problemen die hij zou gekend hebben met zijn schoonvader. Zonder bijkomend bewijsmateriaal kunnen wij deze verklaringen in huidige procedure dan ook onmogelijk wel aanvaarden.

De raadsheer van betrokkenen haalt aan dat [door] betrokkenen op 24 februari 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Deze aanvraag werd weliswaar ontvankelijk verklaard op 15 juli 2010, ze werd echter ongegrond bevonden op 11 september 2012 en wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen stellen dat zij have en goed drie jaar geleden achtergelaten hebben, bijna geen familieleden hebben in het land van herkomst en bij terugkeer blootgesteld zullen worden aan een onmenselijke omgeving daar zij er geen plaats hebben om te slapen, te verblijven en te wachten tot op het ogenblik dat zij de formaliteiten hebben vervuld. Dit zou volgens hen een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) inhouden, dit artikel stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan bovenstaande bewering van betrokkenen, dat zij aan een onmenselijke behandeling onderworpen zouden worden, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarnaast blijkt uit het asielgehoor op datum van 24 februari 2009 dat mevrouw [Z.M.] haar ouders en broer nog woonachtig zijn in Albanië en dat de heer [Z.L.] 4 broers heeft in Albanië.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, getuigschriften, oriënteringsattesten en rapporten, goede resultaten hebben en geen problemen hebben

met de Nederlandse taal, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen reeds sinds 11 september 2012 plaats vindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (verder kinderrechtenverdrag) kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdrag[s]bepalingen zou uitsluiten.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het kinderrechtenverdrag (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten.

Wat betreft de schending van artikel 29 van het kinderrechtenverdrag dat ingaat op het doel van het onderwijs, merken we op dat niet onderbouwd wordt waarom dit artikel precies geschonden zou worden. Daarenboven heeft Albanië het kinderrechtenverdrag eveneens geratificeerd en mogen we veronderstellen dat het onderwijs aldaar dezelfde waarden beoogt als opgenomen in het verdrag.

Meester [V.] verwijst naar de verklaringen van het verbond der Belgische Ondernemers die verklaren dat er binnen een aanzienlijk korte termijn een tekort aan arbeidskrachten en arbeidsreserves zal zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Hij stelt dat betrokkenen enorm gemotiveerd zijn om aan de slag te gaan in sectoren waar momenteel een tekort is aan arbeidskrachten ten gevolge van de vergrijzing. De raadsheer verwijst hierbij naar artikel 7bis van de Belgische Grondwet dat gaat over de algemene beleidsdoelstellingen van het federale België, de gemeenschappen en de gewesten en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het algemeen belang dient te behartigen en dat het in het algemeen belang is om de vergrijzing tegen te gaan en dus zou de aanwezigheid van betrokkenen op het grondgebied een must zijn. We merken hierbij op dat de vergrijzing niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die verzoekers zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In het eerst middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partijen betogen tevens dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De kern van de motivering van de bestreden beslissing stelt: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene[n] de aanvraag om machtiging tot verblijf niet

kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motivering komt hierop n[ee]r dat de dienst vreemdelingenzaken de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in hun verzoek tot machtiging tot verblijf dd. 14 december 2011 op pagina 3 tot 5 niet weerhouden worden.

Verzoekers willen voor hun beroep echter verwijzen naar instructie van 19 juli 2009. Verzoekers zijn op de hoogte dat dit geen wettelijke tekst is. Niettemin zijn verzoekers ervan overtuigd dat deze instructie niet zomaar door de dienst vreemdelingenzaken naast zich neer gelegd kan worden.

Verzoeker legt het beleid van de dienst vreemdelingenzaken uit:

Sinds 19/7/2009 geldt een nieuwe instructie aan DVZ over het regularisatiebeleid. Er zijn ook wijzigingen aan de criteria in geval van langdurige asielprocedure.

Dit beleid heeft een voorgeschiedenis:

- In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Het beleid werd in eerste instantie niet openbaar gemaakt via omzendbrief of reglementerende tekst; de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken gaven alleen mondelinge informatie.*
- Op 7 december 2006 gaf DVZ een beknopte schriftelijke toelichting bij haar praktijk, die werd gepubliceerd in parlementaire documenten en op de website van DVZ.*
- Op 26 maart 2009 gaf Minister [T.] een instructie aan DVZ die de bestaande criteria grotendeels handhaafde.*
- Op 19 juli 2009 gaf de regering een nieuwe instructie aan DVZ. Deze nieuwe en ruimere criteria voor regularisatie gelden nu nog. Ook voor lange procedures komt nu een ruimere doelgroep in aanmerking. De laatste wijzigingen worden verder in de tekst vermeld.*
- Sinds december 2004 krijgt het Vlaams Minderhedencentrum en het Forum Asiel en Migraties systematisch uitleg bij de juiste inhoud en draagwijdte van dit beleid vanwege het bevoegde kabinet en vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze informatie is gedetailleerder dan de officiële toelichting. Ze is echter bevestigd door de verantwoordelijken van de DVZ en is dus betrouwbaar.*
- Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan de DVZ de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.*

Verzoekers komen echter in aanmerking om gekwalificeerd te worden in de categorie van prangende humanitaire situatie volgens deze instructie.

De instructie van 19 juli 2009 somt zes categorieën vreemdelingen op die geregulariseerd kunnen worden omdat de gewone verblijfswet het niet voorziet en omdat hun verblijf in België humanitair verantwoord is. Buiten de opgesomde situaties geldt een algemeen principe dat "wie niet verwijderd kan worden zonder mensenrechten te schenden, kan geregulariseerd worden wegens de prangende humanitaire situatie".

Voor tien specifieke situaties sprak de regering af dat ze een regularisatie rechtvaardigen. Dat staat in een instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers hebben echter weet dat in december 2009 de Raad van State de instructie heeft vernietigd.

Maar zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden. Dit principe wordt echter publiekelijk bekend gemaakt op de website: www.kruispuntmi.be. Derhalve kunnen verzoekers zich op deze publicatie beroepen.

Verzoekers vallen in de categorie van lange opeenvolgende procedures: Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet

Zoals in punt 1 aangegeven zijn verzoekers aangekomen in België op 4 februari 2009 en hebben op 6 februari 2009 een asielprocedure ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De dienst

vreemdelingenaken heeft hun dossier op 24 februari 2009 overgemaakt aan het commissariaat generaal voor de vluchtelingen. Op 30 oktober 2009 werd door het commissariaat generaal een beslissing to[t] weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de RVV met aangetekende zending op 3 november 2009. Bij arrest nr 38.792 dd 19 februari 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekers. Op 2 februari 2010 werd er echter voor verzoekers een machtiging tot verblijf aangevraagd op grond van artikel 9 ter Vw. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard op 15 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken. Pas op 11 september 2012 neemt de dienst vreemdelingenzaken een beslissing ten gronde in het kader van de procedure 9 ter Vw. Deze beslissing werd hen betekend op 27 september 2012.

Doch op 14 december 2011 werd er voor verzoekers een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis aangevraagd en deze werd onontvankelijk verklaard op 8 april 2013.

Dit betekent dat verzoekers aldus, zonder dat hen het wettelijke en legaal verblijf hen werd ontzegd een procedure achter de rug hebben sedert 6 februari 2009 tot 22 april 2013 (het bevel 13quinquies). Dit is 4 jaar en bijna 3 maanden.

Verzoekers verwijzen naar het beleid dat stelt: Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielpcedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

Verzoekers hebben 3 schoolgaande kinderen: [M.], [H.] en [E.]. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar hun stukken 10 (het betreffen de schoolattesten) die bij de aanvraag artikel 9 bis werden gestopt.

Derhalve verzoekers hebben opeenvolgende procedures (zonder ooit in onwettig verblijf te hebben verbleven) van meer dan 4 jaar en dit met schoolgaande kinderen.

Verzoekers stellen aldus dat zij in de categorie vallen die het beleid beschouw[t] als prangende humanitaire situatie. Het verblijf van verzoekers met hun schoolgaande kinderen is aldus humanitair verantwoord.

Gedurende meer dan 4 jaar hebben verzoeker nooit een uitvoerbare beslissing beteken[d] gekregen om het grondgebied te verlaten.

Niettemin weerhoud[t] de dienst vreemdelingenzaken in haar volledige motivering op geen enkele wijze dat verzoekers gezien kunnen worden als een prangende humanitaire situatie zoals ze zelf voorhouden in hun beleid. Verzoekers stelt aldus vast dat het recht[s]zekerheids- en het vertrouwen[s]beginsel zijn geschonden.

In de rechtsleer en rechtspraak wordt aan het rechtszekerheids- en vertrouwen[s]beginsel een belangrijke positie toebedeeld. Ze worden daarbij getypeerd als een noodzakelijk geachte risicobeperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat. Deze beginselen belichamen met name een specifiek verwachtingspatroon van verzoeker tegen het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder. Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwen[s]beginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat verzoeker in staat is de rechtsgevolgen van zijn handeling op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten, en dus verzoekers, moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege. Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwen[s]beginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe. Dit werd bevestigd in het arrest van de Raad van State van 10 april 2006 (arrest nr. 157.452).

Zoals hierboven gesteld deelt verwerende partij haar beleid mee aan het Forum voor migratie en asiel en versch[ij]n[t] hun beleid op de websites van www.vreemdelingenrecht.be en www.kruispuntmi.be. Derhalve mag verzoeker dan ook verwachten dat hij op de inlichtingen die de dienst vreemdelingenzaken kenbaar maakt aan deze twee organisatie zich eveneens veruitwendigen in hun beslissingen.

Op datum van de bestreden beslissing dd 8 april 2013 waren verzoeker net 4 jaar en 2 maanden en 2 dagen in procedure. De dienst vreemdelingenzaken weet dat verzoekers schoolgaande kinderen hadden. Verzoekers konden aldus vanaf 6 februari 2013 een positieve beslissing verwachten aangaande hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis gezien zijn duidelijk in de categorie zoals hierboven vermeld bevonden.

Dat deze instructie nietigverklaard werden speelt echter geen enkele rol. De minister heeft tevens aan de bovenstaande instellingen verklaard dat hij de instructies verder zal blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft in het kader van artikel 9bis Vw.

Doordat de dienst vreemdelingenzaken h[et] beleid kenbaar maakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van de rechtzoekende in casu verzoekers. Zoals hierboven gezegd konden verzoeker vertrouwen dat de minister haar beleid zoals deze uit de doeken wordt gedaan aan tal van organisatie[s] zal volgen en dit ten einde arbitraire beslissingen tegen te gaan.

Derhalve stelt het beleid dat verzoekers wel degelijk geregulariseerd kunnen worden zonder dat de verblijfswet dit uitdrukkelijk voorziet doch omdat het door de dienst vreemdelingenzaken zelf wordt aanvaard dat een wettelijk en legaal verblijf van meer dan 4 jaar zonder uitvoerbare beslissing en met schoolgaande kinderen een humanitaire situatie is die een regularisatie verantwoord[t].

Over het langdurige wettelijk en legaal verblijf zonder uitvoerbare beslissing om het grondgebied te verlaten wordt echter met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Indien de dienst vreemdelingenzaken echter haar beleid zou hebben gewijzigd dient zij dit te motiveren in de bestreden beslissing waarom zij echter huidige situatie niet meer beschouw[t] als een humanitaire situatie. Verzoekers lezen in de motivatie van de bestreden beslissing daar niks over. De schoolloopbaan werd uit de doeken gedaan het verzoek tot machtiging conform artikel 9 bis Vw dd 14 december 2011. Dus op het ogenblik van de beslissing op 8 april 2013 was het duidelijk dat verzoekers zich in een humanitaire situatie bevonden. Derhalve is artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden wegens gebrek der motivatie.

Samenvattend:

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 61 Vw

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Doordat verwerende partij hun beleid kenbaar heeft gemaakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van verzoekers."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt is bereikt.

De verwerende partij heeft op een zeer uitgebreide manier uiteengezet waarom de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen niet kunnen worden beschouwd als redenen die toelaten af te wijken van de regel dat een verblijfsmachtiging dient te worden aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De bewering van verzoekende partijen dat in de motivering van de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over hun langdurig en legaal verblijf mist daarenboven feitelijke grondslag. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat het verblijf op het Belgische grondgebied van verzoekende partijen sedert 4 februari 2009 niet verantwoordt dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in België indienen en heeft erop gewezen dat elementen met betrekking tot de integratie van verzoekende partijen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij betogen dat op verwerende partij de verplichting zou rusten om in een bestuurlijke beslissing, die werd genomen op basis van een toetsing aan een door de wetgever vastgelegde norm, tevens een uiteenzetting te verstrekken omtrent het gevoerde beleid. Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien immers niet in een dergelijke verplichting.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoekende partijen aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partijen beschikken over identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen hun grieven volledig baseren op de vaststelling dat verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Zij menen immers dat zij zich bevinden in een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in deze instructie omdat de behandeling van de verschillende procedures die zij instelden meer dan vier jaar in beslag nam en zij schoolgaande kinderen hebben.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 niet kan toepassen aangezien de Raad van State deze heeft vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State verduidelijkt hierbij dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het alsnog hanteren door verwerende partij van de criteria die zijn opgenomen in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 waardoor bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd zou een miskenning inhouden van het gezag van gewijsde van voormeld arrest (RvS 22 juli 2013, nr. 224.385).

De stelling van de verzoekende partijen dat de verwerende partij in het verleden haar beleid heeft uiteengezet aan *“het Forum voor migratie en asiel”*, dat haar beleidsopties worden vermeld op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie en Vreemdelingenrecht en dat de staatssecretaris zou hebben verklaard dat, gelet op zijn discretionaire bevoegdheid, de instructie van 19 juli 2009 nog verder mag worden toegepast doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op hiermee strijdige beleidsinstructies. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het feit dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

De toelichting van verzoekende partijen laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In dit verband moet worden geduoid dat de stelling van verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn, hun werkwillegheid en hun integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Aangezien de verwerende partij toepassing maakte van een duidelijke bepaling uit de Vreemde-

lingenwet en de verzoekende partijen deze bepaling kenden, aangezien zij er in hun verblijfsaanvraag uitdrukkelijk naar verwezen, kunnen zij ook niet voorhouden dat de regels die zouden worden toegepast niet duidelijk waren. Rekening houdende met het feit dat de Raad van State reeds op 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en de verzoekende partijen hun aanvraag pas twee jaar later, met name op 14 december 2011, indienden kunnen zij ook niet stellen niet te weten dat deze instructie niet meer bestond. Daarenboven kan het rechtszekerheidsbeginsel niet worden ingeroepen indien dit leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Er kan niet worden geconcludeerd dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden

3.1.2.5. Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel – waarnaar de verzoekende partijen in hun uiteenzetting verwijzen – niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.6. Rekening houdende met voorgaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerst middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. De verzoekende partijen voeren in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van “*het probabiliteitsbeginsel*” en van het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partijen betogen tevens opnieuw dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Hun betoog luidt als volgt:

“De dienst vreemdelingenzaken is gebonden door internationale verdragen die de Belgische staat heeft geratificeerd. Verzoekers verwijzen in casu naar artikel 8 EVRM die directe en bindende werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verzoekers stellen vast dat hun verwijdering een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verzoekers leggen uit:

Artikel 8 EVRM luidt:

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Verzoekers weten en beseffen dat the convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in Belgium. België has the power to expel verzoeker. However, [th]e dec[i]sion in this field must, in so far as th[e]y may interfere with a right protected under paragraph 1 of article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need an in particular proportionate to the legitimate aim pursued.

Het begrip 'private life' is een brede term volgens het Hof te Strasbourg. Het Hof geeft echter geen definitie van wat 'private life' juist inhoud. Doch het is een samenhang van allerlei feitelijkeheden. Het Hof stelt dan ook 'However, it would be too restrictive to limit the notion to an 'inner circle' in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. '

Verzoekers kunnen aantonen dat zij inderdaad relationships hebben aangeknoopt met andere personen. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de stukken in bijlage bij de aanvraag van 14 december 2011 (deze stukken bevinden zich in het administratief dossier). Vooral het stuk 9 is toch van belang. Het betreft een vrijwilligerscontract op de basisschool OP WEG. Tevens stuk 10 is van belang. Tweede verzoekers is ook nog actief van VZW VOEM en de vrouwenafdeling RINIA VZW. Het stuk betreffen loonfiches van de oudste zoon van verzoekers. Dat verzoekers willen werken is geen blote bewering toch wel degelijk een werkelijkheid. Dus [E.] heeft al gewerkt. Hiervoor kan verwezen worden naar de stukken 2 bij de aanvraag van 14 december 2011.

Verzoekers hebben een toekomst opgebouwd in de Belgische samenleving. Van Nevele hebben zij hun thuis gemaakt. Verzoekers hadden een doel voor ogen dat hebben zij nu bereikt: 'zich in de samenleving integreren'. Inderdaad verzoekers hebben sedert begin 2009 tot op heden niet stil gezeten. Zowel verzoekers als hun kinderen hebben [...] zoals al gezegd een hele vriendenkring opgebouwd (stukken 13), verzoekers en hun kinderen zijn actief en participeren (stukken 5bis, 9 en 10). De kinderen en de ouders spreken op voldoende wijze de Nederlandse taal (stukken 3 tot 8).

Derhalve kunnen verzoekers op een voldoende wijze hun binding met België bewijzen. Zij hebben alhier hechte vriendschappen, de kinderen spelen voetbal, zijn actief in de school en actief bij organisatie, willen werken, beheersen [d]e taal....

Derhalve is er terecht sprake dat verzoekers alhier een privéleven heb[b]en.

Nu duidelijk is vastgesteld dat verzoekers een privéleven hebben, dient er een afweging gemaakt worden tussen de belangen van de Belgische maatschappij en het respect van het privéleven van verzoekers.

Het is de dienst vreemdelingenzaken die in casu beslist over het feit om aan verzoekers een machtiging tot verblijf te verlenen van meer dan drie maanden. Derhalve is het de dienst vreemdelingenzaken die de belangen van de Belgische maatschappij dient af te wegen tegen het belang van verzoekers zodat zij in België kunnen verblijven voor langer dan drie maanden.

Voor het feit dat verzoekers kans hebben op werk, is in het belang van de Belgische maatschappij (stuk 2 bundel aanvraag) en het feit dat [E.] al gewerkt heeft als vakantiejob (stukken 2 bundel aanvraag) blijkt dat het geen blote bewering is. Het zal de dienst vreemdelingenzaken niet ontgaan dat er een groot tekort is op de arbeidsmarkt. Het gebrek aan geschoolde arbeiders is een constante geworden, en het is zelf een trend die de komende jaren nog zou kunnen aansterken. Het is echter in het belang van 's land dat het land over voldoende gekwalificeerde personen beschikt. Verzoeker kan in dit verband verwijzen naar de Lisbon European Council in maart 2010 waar het volgende werd beslist: The Lisbon European Council in March 2000 set the Community the objective of becoming the most competitive and dynamic knowledge-based economy in the world, capable of sustaining a[b]le economic growth with more and better jobs and greater social cohesion by 2010. Measure to attract and retain highly qualified third-country workers as part of an approach based on the needs of Member States should be seen in the broader context established by the Lisbon Strategy and by the Commission Communication of 11 December 2007 on the integrated guidelines for growth and jobs. Het Den Haag programma dat aangenomen door de Europese Raad op 4 en 5 november stelt: recognised that legal migration will play an important role in enhancing the knowledge-based economy in Europe, advancing economic development, and thus contributing to the implementation of the Lisbon Strategy. The European Council invited the Commission to present a policy plan on legal migration, including admission procedures capable of responding promptly to fluctuating demands for migrant labour in the labour market. Ook de Europese Raad van 14 en 15 december 2006 agreed on a series of steps for 2007, among which to develop well-managed legal migration policies, fully respecting national competences, to assist member states in meeting existing and future labour needs.

Dus door verzoekers toe te laten tot machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden zullen zij onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden in de sectoren waar er een groot tekort aan is op de arbeidsmarkt. Op deze wijze helpt de Dienst Vreemdelingenzaken mee aan de objectieven zoals deze worden uitgedragen door de Europese Raad te bewerkstelligen.

Er is derhalve een nood aan jonge werkkrachten zeker in knelpunt beroepen. Ook in België is (zie aanvraag 14 december 2011) l'implosion démographique est un fait incontestable. Le nombre de personnes quittant le marché de l'emploi est supérieur à celui de ceux qui viennent s'y ajouter. Nonobstant la crise, il existe encore toujours un manque de personnel.

België heeft echter heel veel geïnvesteerd in verzoekers en vooral de jonge kinderen. Zij hebben de kans gehad om Nederlands te leren, studies te volgen, ... Het heeft geen enkele zin om deze investering volledig teniet te doen omdat verzoekers niet langer op het grondgebied meer mogen verblijven. De investering die gedaan zijn met gemeenschappelijke middelen worden op deze wijze volledig met het badwater weggegooid. Een verspilling van schaarse openbare middelen. Verzoekers zullen werken, als zij hiervoor toelating zouden krijgen, ... de kinderen halen mooie resultaten (stukken 3 tot 5 bundel aanvraag). Door de vergrijzing van de Belgische bevolking kunnen deze kinderen meehelpen om vacatures te dichten zodat de welvaart in België niet in gevaar komt.

Door verzoekers een machtiging tot verblijf te geven voor meer dan drie maanden wordt een schending van artikel 8 EVRM uitgesloten. Door deze machtiging kunnen verzoekers verder hun[...] privé-leven beleven en kunnen zij positief bijdragen aan de groei van de Belgische samenleving.

De toetst bij artikel 8 bestaat erin dat zowel de belangen van de Staat als deze van het individu tegen elkaar afgewogen dienen te worden. Zoals blijkt uit het bovenstaande wordt bij een positieve verplichting die artikel 8 inhoudt (zijnde de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden) de belangen van België bevordert. Verzoekers kunnen tewerkgesteld worden, zijn actief in het verenigingsleven, de kinderen voetballen en zijn actief in de scouts, halen goede resultaten, de kinderen van verzoekers zijn jong en kunnen daardoor heel veel bijdragen aan de Belgische economie. Ook de belangen van verzoekers worden gevrijwaard doordat zij verder [h]un privé-leven kunnen beleven.

Verzoekers worden met hun zienswijze bijgestaan door het Hof in Strasbourg dat in zijn arrest 23218/94 dd 19 februari 1996 (Gül vs Switzerland). Aldaar stelt het Hof: The present case concerns not only family life (lees private life) but also immigration, and the extent of a state 's obligation to admit to [...] its territory will vary according to particular circumstances of the persons involved and t[h]e general interest.

Derhalve is de bestreden beslissing een beslissing waarbij de dienst vreemdelingenzaken zich helemaal niet bekommer[t] om artikel 8 EVRM. Uit het bovenstaande is duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken helemaal geen belangenafweging heeft gedaan. De dienst vreemdelingenzaken heeft zich helemaal niet bekommerd op het proportionaliteitsbeginsel die steeds in het achterhoofd dient te worden genomen bij het nemen van beslissingen.

Verzoekers hebben hierboven duidelijk aangetoond dat een verwijdering van verzoekers een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Het privéleven van verzoekers wordt geschonden bij een verwijdering en bij een niet verwijdering worden de belangen van 's lands gewaarborgd. Verzoekers en zeker hun kinderen zijn jong en fit en kunnen veel bijdragen aan de maatschappij. Dit is geen blote bewering doch blijkt uit de stukken bij de aanvraag. De kinderen halen mooie resultaten. De oudste zoon heeft al gewerkt, de ouders doen aan vrijwill[i]gerswerk bij verschillende organisatie, zijn actief in het verenigingsleven en tweede verzoekster heeft een procedure begonnen voor gelijkstelling der diploma's.

Verzoekers vinden echter[...] nergens in de beslissing ook maar 1 motivering terug die erop wijst dat verwerende partij een proportionaliteitstest heeft gedaan. De laatste zin van de motivering van de bestreden beslissing tart enkel verbeelding. Dienst vreemdelingen weet heel goed dat er een tekort is aan arbeidskrachten doch stelt hierop: Wij merken op dat de vergrijzing niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die verzoekers zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

De motivering is onvoldoende en zodoende zijn artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden en dit in combinatie met een schending van artikel 8 EVRM waarbij de dienst vreemdelingenzaken nalaat om ook maar de proportionaliteitstest te doen."

3.2.2.1. Allereerst moet worden geduid dat het privéleven waarnaar de verzoekende partijen verwijzen werd opgebouwd tijdens een precair verblijf in het Rijk, dat het gevolg was van het indienen van een asielaanvraag en tal van aanvragen om op medische of humanitaire gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Een eventuele beëindiging van dit verblijf kan in deze omstandigheden, wanneer dit wordt afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve immigratiecontrole, dan ook niet worden beschouwd als een disproportionele inmenging in hun privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De Raad benadrukt daarenboven dat in de bestreden beslissing zelf in casu geen standpunt ten gronde wordt ingenomen omtrent de vraag of verzoekende partijen tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd en dat deze beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij niet in de mogelijkheid zijn om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd volgens de reguliere procedure in te dienen. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat er sprake is van een *“verwijdering [die] een schending inhoudt van artikel 8 EVRM”*.

Verzoekende partijen laten verder verstaan van mening te zijn dat zij argumenten aanbrachten om hen tot een verblijf te machtigen maar maken hiermee niet aannemelijk dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd die toelaten een machtigingsaanvraag in België in te dienen.

Tevens moet worden gesteld dat het proportionaliteitsbeginsel niet kan worden aangewend om afbreuk te doen aan een duidelijke wetsbepaling (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan het voorts volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verwerende partij en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

En schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. *“Het probabiliteitsbeginsel”* waarnaar verzoekende partijen verwijzen is de Raad onbekend en verzoekende partijen laten na hieromtrent enige toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK